

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Lépések a zsilip árnyékában**

1. Lépések a zsilip árnyékában

Szél-Kata

János óvatosan visszacsúsztotta a csomagot a zsebébe, de a fémes csikorgás már elárulta mozdulatát. Gábor bácsi lépett ki a generátorok árnyékából, arcán a megszokott, kesernyés dühvel. A szája szélén elnyomott káromkodás bujkált, ahogy végigmérte a társaságot.

– Nem volt elég a mai zűrzavarból? – morogta halkan, de élesen a férfi. – Az Őrszem-3 épp a szektorzsilip felé tart. Ha meglátja, hogy az adagjaitokkal trükköztök, holnap már a selejtezőben tekeritek a pedált mindhárman!

Alinda kiegyenesedett, tekintetében a csarnok félhomálya ellenére dacos, meleg fény gyúlt. Nem a szintetikus ételre szomjazott, hanem arra a szabad világra, amelyről a nagymama mesélt: a szélre, ami nem az elszívókból süvít, és az égre, ami nem betonból meg vasból épült.

– Hagyd abba, Gábor bácsi – felelte a lány halkan, de szilárdan. – Nem fogunk örökké rettegni a szenzoroktól. Hallottad, amit a Fülke-14-nél mondtak? Az új lakó a Külső Légióról beszélt. Vannak még odakint, akik nem a gépeket szolgálják.

János tekintete Alindára szegeződött. A férfi szívében a megfáradt óvatosság helyét átvette a védelmezni vágyás és a lány iránt érzett mély elköteleződés.

– Menjünk – mondta János, s lépteit a Fülke-14 felé vezető szűk átjáró felé irányította. – Megnézzük, mi az igazság, mielőtt az Őrszemek lezárják a szektort.